

SUOMEN SOS.-DEMOKRAATTI

Gustav Ernesaksin ooppera

"Myrskyjen ranta"

Kyllä asianlaita on niin, ettei Eestin mittava kuoromestari Gustav Ernesaks (1908—) kiinnostanut oopperasäveltäjänä. Hänen oopperansa "Myrskyjen ranta" vuodelta 1949, jolla eestiläiset taiteilijat ottivat jäähyväiset isäntävältä, oli siinä määrin avuton, sovinnainen ja 'helppota-juinen', että kirjoittaja haukkoi henkeään hämmästyksestä. Meiläkin on tehty oopperoita sekä sovinnaiseen henkeen että moderniin tyyliin, mutta "Myrskyjen rannan" veroista kekseliäisyyden vaatimattomuudessa ja arkisessa vanhanaikaisuudessa ei muistuta montakaan mieleen.

Estonian vierailun korkeaksi veisuksi jäi siis "Otello" siitä putosi "Naamiohuvit" muutaman askelman "Myrskyjen rannan" joutuessa peräti vesijättömaalle. Että sukulaiskansamme oopperataide ainakin esittävältä osaltaan täyttää mitan, siitä saimme kauniita, jopa loistavia näytteitä.

Mitä sitten Ernesaksin oopperan esitykseen tulee, ei sekään kavunnut samalle tasolle kuin muut illat. Jo näytännön johtanut kapellimestari Kirill Rautsepp heilutteli tahtipuikkoa siinä määrin suoraviivaisesti, että monet tovit hautautuivat ainakin solistien osalta muuten kyllä hyvin soittaneen orkesterin pauhuun. Vain teräsääninen Tiit Kuusik pystyi tasapeliin orkesterin ja puhurimyrskyn kanssa. On tarpeetonta luetella illan muita häiritseviä tekijöitä. Eestiläisten erinomainen ohjaaja Paul Mägi tietää ne toki ja sehän on kysymystä näin jälkepäin aprikoiden tähdellisintä.

Eestiläisillä oli tässäkin näytännössä lähes täysilukuinen yleisö, joka kiitteli vieraita raikuyin ap-lodein, huudahduksin ja tömistelyin. Näytännön päätyttyä Kansallisteatterin isännänvelvollisuuksista huolehtinut Heikki Aaltoilla piti puheen eestinkielellä Estonian pääjohtajan Rene Hammerin vastatessa ja sitten kajahtelivat eläköönhuudot vuoroin katsomossa vuoroin näyttömöllä.

JOUKO KUNNAS